

Chương 322: Giải Cứu Adriana Và Olivia Lanze (4) - Miss Temple (2) - Sức Mạnh Của Tiamata (Số từ: 4626)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:00 PM 02/05/2023

Sarkegar đã tham gia cuộc chiến, hóa thân thành một trong những Thánh Hiệp sĩ. Sau đó, ông ta giả vờ gia nhập phe của Riverrier Lanze, chỉ để đâm sau lưng hắn ta.

Lưỡi gươm xuyên qua tim, ngay giữa hai bả vai.

Đó là một vết thương chí mạng.

Nhưng những gì tôi chứng kiến tiếp theo còn kinh hoàng hơn.

“Ugh...huff!”

*Thunk!

Riverrier Lanze, nhận ra tình hình, đã đẩy lùi Sarkegar bằng [sức mạnh thần thánh] của bản thân, kẻ đã đâm vào tim mình. Sarkegar, người có bản chất dễ bị tổn thương trước [sức mạnh thần thánh] hơn tôi, đã bị văng ra xa, rên rỉ đau đớn khi chậm rãi đứng dậy.

Riverrier Lanze ôm lấy trái tim mình, máu đỏ tươi phun ra.

*Woosh

Vết thương bắt đầu lành lại.

Tôi không thể biết liệu trái tim tan nát của tên đó đã tái sinh hay chưa, nhưng bất chấp máu chảy ra từ khóe miệng, Riverrier Lanze đã sống lại.

“Thật điên rồ... Người có phải là con người không?”

“Ma Vương. Người đang phun ra những điều vô nghĩa gì vậy?”

Riverrier Lanze lau miệng dính máu đỏ tươi, với khuôn mặt lạnh như thép.

“Đây là ý nghĩa của việc làm người.”

Khi hồi phục lại trái tim tan vỡ của mình, Riverrier Lanze đã hoàn thành việc chuẩn bị cho một trận chiến khác và nói chuyện với tôi.

“Thần linh chấp nhận đức tin của ta và biến điều không thể thành có thể. Đây là điều mà chỉ con người mới có thể đạt được. Chính vì tình yêu của Thần linh dành cho nhân loại mà điều này có thể thực hiện được.”

Có vẻ như Riverrier Lanze tin rằng [sức mạnh thần thánh] là đặc quyền chỉ dành riêng cho con người.

“Vì vậy, nhiệm vụ của ta là kêu gọi thu hồi Thánh tích từ một tồn tại xấu xa như người càng sớm càng tốt. Và đó là một cách để đền đáp tình yêu của Thần.”

Sự cuồng tín của Riverrier Lanze khác với Radia.

Sự cuồng tín của Radia Schmit rất mãnh liệt, nhưng sự cuồng tín của Riverrier Lanze là sự điên rồ tinh vi.

Sự cuồng tín lạnh lùng của tên này, không có sự phần khích, thiếu kiên nhẫn hay tức giận, đã được mài giũa và tôi luyện. Riverrier Lanze nhìn chăm chăm vào Sarkegar, người đã cải trang thành Thánh Hiệp sĩ một lần nữa.

“Một sinh vật đội lốt con người, đúng là một đầy tớ hèn hạ.”

“ ... ”

Tôi đã nghi ngờ rằng sức mạnh của Riverrier Lanze vượt quá mức bình thường.

Nhưng tôi chưa bao giờ tưởng tượng nó sẽ đến mức này. Hấn hồi phục từ một trái tim bị đâm. Sinh vật đó không thể bị giết trừ khi đầu của nó bị cắt đứt.

Bây giờ tôi thậm chí còn nghi ngờ liệu chúng tôi có thể làm cạn kiệt [thể lực] của Riverrier giữa những tia sét như trút nước hay không.

Với tốc độ này, không chỉ Sarkegar và tôi mà ngay cả Loyer cũng nên hợp lực. Nhưng điều đó thậm chí sẽ cho chúng tôi một cơ hội?

Sự độc ác của các Thánh Hiệp sĩ.

Tôi đã trải nghiệm nó theo cách tồi tệ nhất có thể.

Tăng cường cơ thể của họ, bảo vệ bản thân bằng [sức mạnh thần thánh], truyền năng lượng thần thánh vào thanh kiếm của họ và thậm chí hồi sinh bản thân sau những vết thương chí mạng.

Nếu đó không phải là một Zombie, thì là gì?

Không phải Thánh Hiệp sĩ nào cũng như vậy, nhưng Riverrier Lanze là đỉnh cao của những người đáp ứng tất cả các tiêu chí đã đề cập.

Riverrier Lanze bắt đầu tấn công Sarkegar và tôi một lần nữa.

*Thud! Crash! Bùm!

“Argh!”

Những con quái vật thực sự là Sarkegar và tôi.

Chúng tôi đang cố gắng hết sức để tránh sự tấn công điên cuồng của một con quái vật hung hãn, hầu như không thể tránh được những cuộc tấn công không ngừng.

*Vút!

Biết rằng cuộc tấn công của Sarkegar có thể xuyên thủng hàng phòng thủ của mình, Riverrier Lanze đã không để xảy ra bất kỳ cuộc phục kích nào.

Sarkegar đã xoay sở để xuyên thủng hàng phòng thủ của Riverrier Lanze bằng một phần cơ thể biến đổi giống như lưỡi kiếm màu đen của bản thân.

Tuy nhiên, ngay cả khi ông ta thỉnh thoảng ra đòn thành công, thì cũng chẳng có gì khác biệt.

-Ugh!

Những vết thương chí mạng không bao giờ được phép xảy ra, và ngay cả khi bị thương, chúng sẽ nhanh chóng lành lại.

Không thể đánh giá được giới hạn [Thần lực] của người đàn ông đó.

Cơ hội chiến thắng duy nhất là một trận chiến kéo dài, nhưng không chắc liệu tôi có thể sống sót sau các cuộc tấn công của Riverrier Lanze cho đến lúc đó hay không.

"Điện hạ! Ngài cần phải cân nhắc rút lui!"

Tiếng hét của Sarkegar làm tôi chú ý.

Phải.

Tôi có thể kết thúc trận chiến và rút lui. Tôi biết rằng đã đến lúc cân nhắc lựa chọn đó.

Tôi đã giải cứu thành công Olivia và Adriana, và tôi đã làm điều này nhân danh Valier.

Nhưng kết quả là Adriana và Olivia có thể lại gặp nguy hiểm.

Chắc chắn sẽ có những người nghi ngờ rằng lũ quỷ đã giải cứu Adriana và Olivia. Ngay cả khi cả hai không biết gì, họ có thể phải đối mặt với những hậu quả thậm chí còn tồi tệ hơn giữa sự hiểu lầm và nghi ngờ của mọi người.

Hoặc có thể Riverrier Lanze sẽ cố gắng thao túng Olivia một lần nữa, nhắm mắt làm ngơ trước sự thật.

Nếu tôi không thể giết Riverrier Lanze ngay tại đây, thì những gì tôi làm hôm nay sẽ còn tệ hơn là không làm gì cả.

"Không, một là hấn chết, hoặc là ta chết hôm nay, trong chúng ta một người phải chết."

Vì thế.

Tôi sẽ không lùi bước.

"Người cho rằng mình có cơ hội sao, Ma Vương?"

Riverrier Lanze nhìn tôi với ánh mắt thận trọng.

"Phải. Ta sẽ không chết ở đây. Ta sẽ giết chết người và sống sót."

"Dựa vào đâu mà người chắc chắn như vậy?"

Giống như sự cuồng tín của Riverrier Lanze.

Tôi đã có sự cuồng tín của riêng mình.

"Đó chỉ là ý nghĩa của nó. Trong thế giới này."

Một phép màu luôn xảy ra vì lợi ích của tôi sẽ lại xảy ra lần này.

Tất nhiên rồi.

—[Tự đề xuất]?

—[Linh Ngôn]?

Tôi không biết về điều đó.

Nó chỉ là một thực tế ngoài niềm tin.

Cuộc sống thứ hai của tôi là một sự trừng phạt.

Hình phạt của tôi không thể chỉ là chết cho Riverrier Lanze ở một nơi như thế này.

Hơn nữa.

Sẽ có một hình phạt lớn hơn chờ đợi tôi.

Nhiều thử thách hơn mà tôi phải chịu đựng.

Nhiều nỗi buồn và nỗi đau mà tôi phải trải qua.

Nếu tôi chết vì một thứ tầm thường như thế này và điều kỳ diệu không xảy ra.

Tôi sẽ thất vọng vì hình phạt của tôi không hơn gì thế này.

"Có quá nhiều thứ để chuẩn bị cho cái chết của ta."

Tôi sẽ không bị giết trước khi ném trái hết.

Mặc dù tôi có thể bị nghiền nát, chà đạp, phát điên hoặc bị giết giữa tất cả.

Ngay cả khi tôi có thể nắm lấy hạnh phúc bằng cách vượt qua tất cả.

Chỉ là chưa đến lúc thôi.

"Ngay cả khi vị Thần đã mang ta đến đây giáng xuống và cố giết ta, ta cũng sẽ không chết, Riverrier Lanze."

Đây không phải là đức tin hay đề xuất, mà đơn giản là một sự thật. Với niềm tin như vậy, một tia sáng khác lóe lên trong mắt Riverrier Lanze.

"Người đã đi quá xa, Ma Vương."

—Khinh thường.

Cuồng tín gặp cuồng tín, và hận thù được cảm nhận. Bây giờ Riverrier cảm thấy những gì tôi cảm thấy đối với hắn.

Tôi sẽ không chết cho đến khi mọi kế hoạch chuẩn bị sẵn sàng được bày ra.

Tôi sẽ không ép Olivia phải buồn phiền nữa.

Tôi sẽ không để Olivia, người bị xiềng xích bởi danh hiệu “Thánh nữ”, trở lại cuộc sống mà cô ấy thậm chí không thể tự hỏi về con người thật của mình.

Cho cả Adriana và Olivia.

Tôi sẽ giải cứu họ khỏi hố sâu của các vị thần, niềm tin và hy vọng.

Mọi nơi con người sống, mọi vương quốc nơi con người tồn tại, đều có thể là một khu ổ chuột vì những lý do riêng của nó.

Nhưng để khiến họ nhận ra rằng khu ổ chuột không phải là tất cả những gì tồn tại.

Tôi sẽ cho hai người họ tự do.

Một cuộc sống của sự cân nhắc và lựa chọn, không phải thích nghi và đầu hàng trước những gì buộc phải đặt lên mình mà chọn một cuộc sống tận cùng trong sự thống khổ của chính mình.

—Adriana, Olivia.

Vì tôi đã quyết định cho họ tự do thực sự.

“TA.”

“NGƯỜI.”

“Ta sẽ giết người.”

Tôi đã đưa ra một lời hứa lạnh lùng hơn bất kỳ lời hứa nào tôi từng hứa trước đây.

Riverrier Lanze nắm chặt thanh kiếm của mình để đáp lại lời nói của tôi.

Tên đó không nói bất cứ điều gì giống như nó là không thể.

Và dường như cảm nhận được điều gì đó đã thay đổi trong tôi.

Hãy để một phép màu khác xảy ra.

Đến với tôi.

Vẫn còn rất nhiều điều người muốn, phải không?

Tôi vẫn còn rất nhiều thứ phải trải qua.

Không phải là người gài bẫy để ta ngã đấy chứ?

Tôi vẫn chưa đi hết đâu.

Một phép màu cho phép tôi lấy mạng Riverrier Lanze, một kẻ thù mà tôi không bao giờ có thể đánh bại ở cấp độ hiện tại của mình.

Tôi muốn nó.

Tôi đã chuẩn bị cho một phép màu.

—Sự tức giận.

Đốt cháy nhiên liệu gọi là phần nộ để tạo ra kết quả gọi là phép màu.

Tôi đã phải tức giận.

Ý chí của tôi đã luôn ủng hộ tôi vượt qua giới hạn thực tế của mình.

Riverrier Lanze coi thường tôi. Như thể hắn ta không muốn nói chuyện với tôi nữa, tên này chuẩn bị cho một cuộc tấn công khác.

"Chết đi, Ma Vương!"

*Ka-ching!

Một làn sóng xung kích làm biến dạng trái đất phát nổ chỉ sau một nhát kiếm của Riverrier Lanze. Tôi hầu như không tránh được một cú đánh trực tiếp nhưng phải lăn lộn trên mặt đất nhiều lần. Sarkegar đã cố gắng can thiệp, nhưng ông ta chỉ gây ra những vết xước nhỏ; Bức tường sắt của Riverrier Lanze kiên cường.

Một bức tường, ngay cả khi nó sụp đổ, sẽ tự xây dựng lại.

Thanh kiếm của Riverrier bắt đầu tập trung một hỗn hợp ánh sáng xanh và trắng.

Một sự bùng nổ của [Tăng cường sức mạnh ma thuật] và [sức mạnh thần thánh]. Giống như Saviolin Tana đã chỉ ra, không chỉ các pháp sư mới có thể sử dụng các đòn tấn công diện rộng. Riverrier sẵn sàng hạ gục tôi trong một đòn và rời khỏi đây.

Riverrier đã chuẩn bị một cuộc tấn công tàn khốc.

Mặc dù Tiamata là nguồn [sức mạnh thần thánh] của tôi, nhưng tôi không thể sử dụng nó từ bên trong mình.

Tôi chỉ có thể khai thác sức mạnh của Tiamata trong những điều kiện hạn chế.

—Riverrier Lanze, một Thánh hiệp sĩ của Towan.

—Tiamata, một Thánh tích của Towan.

Cuối cùng, cả hai đều sử dụng cùng một loại sức mạnh, và tôi đã thua nó.

Theo một cách nào đó, đó là một bế tắc. Miễn là cả hai chúng tôi đều sử dụng cùng một loại sức mạnh, tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc thua trong trận chiến đầu ra.

Cho dù Riverrier là một giáo sĩ tham nhũng hay một kẻ cuồng tín điên cuồng, thời gian và kinh nghiệm hần ta tích lũy được không thể là giả.

"Biến mất cùng với ánh sáng."

Giành chiến thắng trong Chiến Tranh Nhân Ma, Riverrier là một anh hùng chiến tranh.

Tên đó là một kẻ điên sẽ không chết trừ khi đó là một vết thương chí mạng cắt đứt cổ hần.

Rồi cuối cùng, tôi phải dựa vào chính sức mình.

—Cơn thịnh nộ.

Và.

—[Tự đề xuất] và [Linh Ngôn].

Và định mệnh sẽ trao cho tôi.

Vì nó chưa đến, tôi sẽ không chết.
Phép màu có thể giết chết con quái vật này.
Tôi đã biết nó là gì.
Đối mặt với gã đang chuẩn bị va chạm, tôi cũng
nắm chặt lấy Tiamata bằng cả hai tay.
Khi tôi giữ nó, không thể truyền sức mạnh vào nó.
Tôi đã nói.
Đưa vào ý chí và sự tức giận của tôi.
"Tiamata."
Khi Riverrier lao xuống với cú va chạm, cơn bão
[Thần lực] với [sức mạnh thể chất] cố gắng nuốt
chửng tôi.
Tôi ra lệnh, đối mặt với Tiamata, thứ phát ra [Thần
lực] sôi sục theo mọi hướng.
"Trở thành Ma kiếm."
*Kroong!
"!"
Ánh sáng trắng đang sôi sục trong Tiamata biến
thành bóng tối đốt cháy ánh sáng.
Đương nhiên, để giết một con quái vật tái sinh vô
hạn với sức mạnh của Towan.
Tất cả đều quá tự nhiên.
Một sức mạnh đối lập với nó là cần thiết.
*Krooroong!

Nó không kết thúc bằng cách đốt nó. Giữa những làn sóng ánh sáng tràn vào tôi, tôi xuyên qua những làn sóng, bao trùm trong bóng tối.

"Người...! Người đã làm gì Tiamata?"

Tôi lao về phía tiếng kêu kinh hoàng của Riverrier Lanze.

Suy nghĩ của tôi đã đúng.

Tôi không thể thắng Riverrier Lanze với cùng sức mạnh. Vì vậy, tôi đã triệu hồi sức mạnh đối lập và thâm nhập nó bằng sức mạnh của sự đối lập.

Với sức mạnh đối lập, tôi có thể phá vỡ lớp phòng thủ giống như áo giáp của Riverrier và cắt đứt hơi thở của hắn ta.

Tôi chỉ có một cơ hội.

Tắt thở trước khi nắm bắt được tình hình.

Xuyên qua ánh sáng ào ạt.

Bị bao trùm trong bóng tối mà ánh sáng không thể xâm nhập, tôi nhanh chóng đến trước Riverrier Lanze đang kinh hoàng.

Chỉ trong chốc lát, sinh tử vận vẹo, lịch sử đảo ngược. Tôi biết rằng.

Ranh giới giữa sự sống và cái chết cuối cùng chỉ là vấn đề của khoảnh khắc.

—[Viết Lại].

[Sử dụng 1.000 Điểm thành tích.]

Và.

Với sức mạnh của [Viết Lại], tôi hét vào mặt Riverrier Lanze, người đã cố đâm tôi trong khi rút lui bằng thanh đại kiếm của mình.

—[Linh Ngôn].

"Dừng lại!"

"Kuh! Chuyện này... chuyện này...!"

Một bước.

Một cú huých.

Sự sống và cái chết khác nhau bởi một sự khác biệt nhỏ như vậy.

Về phía Riverrier Lanze, chuyển động của hắn ta đã bị chặn trong giây lát bởi [Linh Ngôn] của tôi.

*Poof!

"Guh... Huk!"

Tôi đã thành công trong việc đâm thanh Ma kiếm Tiamata vào tim Riverrier Lanze.

* * *

Tôi đã biến Tiamata thành một thanh Ma kiếm.
Đó là điều kỳ diệu mà tôi mong muốn.

Và tôi đã tăng cường sức mạnh của [Linh Ngôn] bằng cách sử dụng [Viết Lại], chặn chuyển động của Riverrier Lanze vào thời điểm quyết định.

Kết quả là.

Riverrier Lanze bị một vết thương chí mạng.

Lần này, nó thực sự là một vết thương chí mạng.

"Khụ, khụ... khụ!"

Riverrier chop lấy thanh Ma kiếm Tiamata đã đâm vào tim mình, nhưng hắn chỉ có thể nôn ra máu.

Các Thánh Hiệp sĩ đã suy yếu theo thời gian. Những người đã đạt đến giới hạn của mình ngay cả khi chịu đựng bắt đầu bỏ chạy khi họ nhìn thấy Riverrier Lanze, với trái tim bị đâm thủng, quỳ xuống.

Thay vì kéo dài một trận chiến thua cuộc, họ hẳn nghĩ rằng tốt hơn là nên sống sót và báo cáo tình hình.

"Khụ... khụ... khụ..."

"Kiên trì, phải không?"

Ngay cả sau khi trái tim bị thanh gươm nguyên rửa đâm xuyên qua, Riverrier Lanze cũng không chết dễ dàng.

Nhìn thấy ánh sáng trắng xoáy quanh cơ thể tên này, rõ ràng là hắn ta đang cố gắng bám lấy sự sống bằng [sức mạnh thần thánh] nhiều nhất có thể.

Sau khi gánh chịu toàn bộ sức mạnh đối lập, tên này vẫn có thể sử dụng sức mạnh của Towan, mặc dù yếu.

Tôi không ngờ Riverrier lại là một đối thủ quái dị như vậy.

"Làm sao... mà... Tia... ma... ta...?"

Nhưng chiến đấu chống lại sức mạnh thổi nát của thanh kiếm bị nguyên rửa đang nuốt chửng cơ thể hần hần đã là giới hạn của Riverrier.

Tuy sinh ra từ cùng một tồn tại, nhưng sức mạnh đối lập.

Riverrier Lanze có thể đã sống sót sau cuộc tấn công của Sarkegar, nhưng hần ta không thể vượt qua sức mạnh tà ác chảy trong thanh kiếm bị nguyên rửa Tiamata.

Tất cả những gì Riverrier có thể làm là kéo dài cuộc sống của mình trong một màn phô trương sức mạnh kỳ cục.

Tôi chỉ nhìn xuống Riverrier Lanze, người đang quỳ trước mặt tôi, cố gắng rút thanh kiếm bị nguyên rửa ra khỏi tim nhưng không thể cử động dù chỉ một ngón tay.

Khi tôi xem những khoảnh khắc cuối cùng của Riverrier Lanze, Loyar, trong hình dạng một con sói, tiến lại gần tôi.

“Điện hạ, thần sẽ đuổi theo những hiệp sĩ đang chạy trốn.”

"Tốt. Đi với Sarkegar."

Mặc dù Sarkegar khá sốc sau khi chứng kiến tôi biến Thánh kiếm thành thanh kiếm bị nguyên rửa và chiến đấu, nhưng ông ấy vẫn không quên việc cần phải làm lúc này.

"Đừng để một kẻ nào trốn thoát. Không ai có thể biết rằng ta đã có Tiamata."

“Rõ.”

“Rõ, thưa Điện hạ.”

Nói chính xác, Olivia không nên nhìn thấy Ma vương cầm Thánh kiếm. Sarkegar hẳn đã đặt Olivia ở rất xa. Không có khả năng Olivia chứng kiến cảnh này.

“Người là ai...?”

Riverrier Lanze làm bầm qua đôi môi đầm máu.

"Ma Vương."

"Tại sao người... tấn công... chúng tôi...? Tại sao... lại là Olivia...?"

Đối mặt với cái chết cận kề, có vẻ như Riverrier Lanze cuối cùng đã nghi ngờ.

Tại sao Ma vương tự xưng lại cứu Olivia và Adriana? Hẳn ta đang nói gì về Miss Temple vậy?

Riverrier nói bằng một giọng hấp hối.

"Hãy... hợp tác... Ma Vương..."

"...Cái gì?"

Riverrier Lanze khẽ thì thầm bằng giọng hấp hối của mình.

"Người... muốn... xây dựng lại... Ma giới... phải không...? Vậy thì... bộ phận của đế chế... sẽ giúp... người... Nếu chúng ta hợp tác ... mục tiêu chung của chúng ta... người không thể... từ chối... một đề nghị như vậy..."

Tôi không thể không hoài nghi trước lời nói của Riverrier.

"Đáng lẽ người nên nói điều gì đó như này sớm hơn."

Đàm phán một thỏa thuận ngừng bắn thảm hại chỉ khi đối mặt với cái chết.

"Giống như người đang cầu xin tha mạng."

"Người cần ta..."

Nếu Riverrier nói điều này trong lúc tỉnh táo, nó sẽ giống như sự cuồng tín, phản bội nhân loại vì lợi ích của cõi thần thánh.

Tuy nhiên, giờ đây, mạng sống đang ngàn cân treo sợi tóc, những lời nói của Riverrier Lanze chẳng khác gì những cú đấm tuyệt vọng.

Tại thời điểm này, về cơ bản, Riverrier đã phơi bày mọi thứ khi đối mặt với một cuộc khủng hoảng tuyệt vọng.

"Theo nghĩa là người cầu xin mạng sống của mình từ kẻ thù khi bản thân đang cận kề cái chết, thì thì người không trong sạch."

"Không phải người không phân biệt phương tiện, phương pháp vì mục đích của mình, mà là nhìn phương tiện, phương pháp của người tùy theo hoàn cảnh mà thay đổi, ý đồ của người cũng không trong sạch."

"Riverrier Lanze, người không đủ tiêu chuẩn để phục vụ Towan theo nhiều cách."

Trước lời nói của tôi, Riverrier Lanze nhìn tôi chăm chăm với đôi mắt hấp hối.

"Người... người thật sự... là Quán quân Towan...?"

"Chà, người có nghĩ khác không?"

Riverrier Lanze cố gắng ngược nhìn tôi.

Hắn nhìn chăm chú vào mắt tôi.

"Có lẽ vậy..."

Như cố tìm lại điều gì đó mình đã đánh mất trong mắt tôi.

"Phải... Quán quân của Towan vốn là... một sự tồn tại trừng phạt con người."

Các Quán quân của Towan ban đầu là những thợ săn người, không phải ác quỷ hay Undead.

Họ đã được giao nhiệm vụ săn lùng và tiêu diệt những pháp sư hắc ám và những kẻ sùng bái tham những từ thế hệ này sang thế hệ khác, và

người tiền nhiệm của tôi, Quán quân cuối cùng của Towan, cũng đã bị giết khi chiến đấu với những kẻ sùng bái.

Quán quân Towan là người giết người, không phải quỷ hay Undead.

"Việc Ma Vương là Quán quân của Towan... có lẽ... cũng không có gì lạ... dù sao thì..."

Riverrier nhìn tôi.

Chỉ khi đối mặt với cái chết, tên này mới chấp nhận rằng tôi là Quán quân của Towan.

Có phải tên này đã chấp nhận mọi thứ vì thất bại của mình? Hẳn ta có tin rằng thất bại của mình là ý muốn của Towan không?

Thần linh nói đúng.

Vì vậy, tôi đối mặt với cái chết vì Thần đã bỏ rơi tôi.

Vì vậy, tôi sai.

Sự cuồng tín của Riverrier không thể lay chuyển ngay cả khi đối mặt với cái chết.

Ngay cả khi đối mặt với Tiamata, thứ đã biến thành một thanh Ma kiếm, Riverrier dường như không có lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận nó khi đối mặt với cái chết.

Không đời nào tên này có thể bị đánh bại nếu Towan thực sự đứng về phía hắn ta.

Cuối cùng, Riverrier phải thừa nhận rằng tôi chỉ có thể là Quán quân của Towan chứ không phải bất kỳ nghi ngờ nào mà hắn dành cho tôi.

Tôi kéo Tiamata ra khỏi tim hắn và nhắm nó vào cổ của Riverrier Lanze đang quỳ.

Riverrier đã nói.

“Ta đã tin... rằng tôi trong sạch.”

Nghe có vẻ giống như một lời phản đối, nhưng không phải vậy.

Tôi là Quán quân của Towan, người đã đến để giết một hiệp sĩ phục vụ vị thần của sự thuần khiết, nắm giữ Tiamata.

Đó là lý do tại sao Riverrier để lại lý do cuối cùng của mình, tin rằng bản thân trong sạch.

Riverrier có thể đã thực sự trong sạch.

Riverrier có thể tin rằng công lý mà bản thân tin tưởng là con đường đúng đắn.

Đó là lý do tại sao Riverrier để lại lời bào chữa cuối cùng của mình như một di chúc.

Với một nhát chém từ trên xuống dưới, tôi cắt đứt hoàn toàn hơi thở của Riverrier Lanze bằng Tiamata.

Cuộc sống của linh mục tham nhũng đã bị lấy đi bởi Thánh tích Tham Nhũng.

Cuối cùng, Riverrier Lanze hai lần ngã xuống trước cùng một người.

Tôi đứng thẩn thờ trong tu viện hoang tàn đổ nát.
Đó là nơi mà trời và đất đã từng rung chuyển.
Nhưng bây giờ, chẳng còn gì ngoài đồng đổ nát
cháy đen, khói bốc lên và ánh trắng nhợt nhạt của
mùa đông chiếu sáng thế giới.
Phớt lờ cái xác không đầu của cựu chỉ huy Hiệp sĩ
Templar và cái đầu lăn bất lực, tôi ngây người nhìn
lên bầu trời.
Cuối cùng, tôi đã không thể đến được nơi tôi phải
đến.
Tôi nên nói gì đây?
Nếu tôi nói rằng tôi không thể ở đó lần này vì một
số trường hợp bất khả kháng mà tôi không thể giải
thích.
Ellen sẽ nói gì?
Không, tôi thậm chí còn có quyền nói những điều
như vậy bây giờ?
Tôi đã lên kế hoạch và thực hiện thành công
nhiệm vụ phi thường là tiêu diệt nhóm tôn giáo bí
mật và cựu Chỉ huy Hiệp sĩ Templar để ngăn chặn
sự phân chia của đế chế.
Tuy nhiên, tôi đã lo lắng về những lời bào chữa
mà tôi nên đưa ra với Ellen.
Lẽ ra đó phải là một tình huống hài hước, nhưng
nó không hề cảm thấy như vậy.
"....."

Dưới đêm đông, một thông báo hiện ra trước mắt tôi.

[Mở khóa thành tích đặc biệt - Bước ngoặt trong lịch sử]

[Cái chết của một nhân vật chính nên tồn tại trong thế giới ban đầu (Riverrier Lanze) đã được xác nhận.]

Một bước ngoặt trong lịch sử gây ra bởi việc giết một ai đó.

Đây là lần đầu tiên.

[Như một phần thưởng cho việc mở khóa thành tích đặc biệt, bạn đã có được thuộc tính 'Tông đồ'.]

Đặc điểm: Tông đồ

Mô tả: Bạn đã trở thành Chủ nhân thực sự của Tiamata.

Nó thật đơn giản.

Tôi dường như biết nó có nghĩa là gì.

Tiamata vừa là một thanh Ma kiếm và Tiamata vừa là một thanh Thánh kiếm.

Tôi đã trở thành Quán quân thực sự đầu tiên của Towan, có khả năng sử dụng cả hai sức mạnh.

Chìm trong đêm tối.

Sức nóng vẫn còn bao trùm tại địa điểm tổ chức cuộc thi Miss & Mr Temple, nơi những tiếng reo hò vang lên như sấm.

Cuộc thi dài đã kết thúc, và chỉ còn lại thông báo của những người chiến thắng.

Phấn hoa lấp lánh tung bay từ trần khán phòng.

Olivia Lanze, người từng được nhắc đến như một ứng cử viên nặng ký cho chiến thắng, đã không thể tham gia.

Không rõ lý do vắng mặt của cô.

-Miss Temple năm nay là sinh viên năm nhất của Royal Class! Đó là Ellen!

Tuy nhiên, Ellen đã đánh bại tất cả các ứng cử viên nặng ký khác và được bầu chọn là Miss Temple của năm.

Trong tiếng vỗ tay và hò reo của đám đông, vương miện và bó hoa được trao cho Ellen, người mặc áo dài trắng.

Các bạn cùng lớp trong Royal Class của cô ấy cũng chúc mừng Ellen và vỗ tay.

Nhưng vẻ mặt của Ellen đanh lại khi cô ấy cầm vương miện và bó hoa, biểu tượng của chiến

thắng. Ellen chỉ thẫn thờ nhìn xuống, không thực sự tập trung vào bất cứ điều gì.

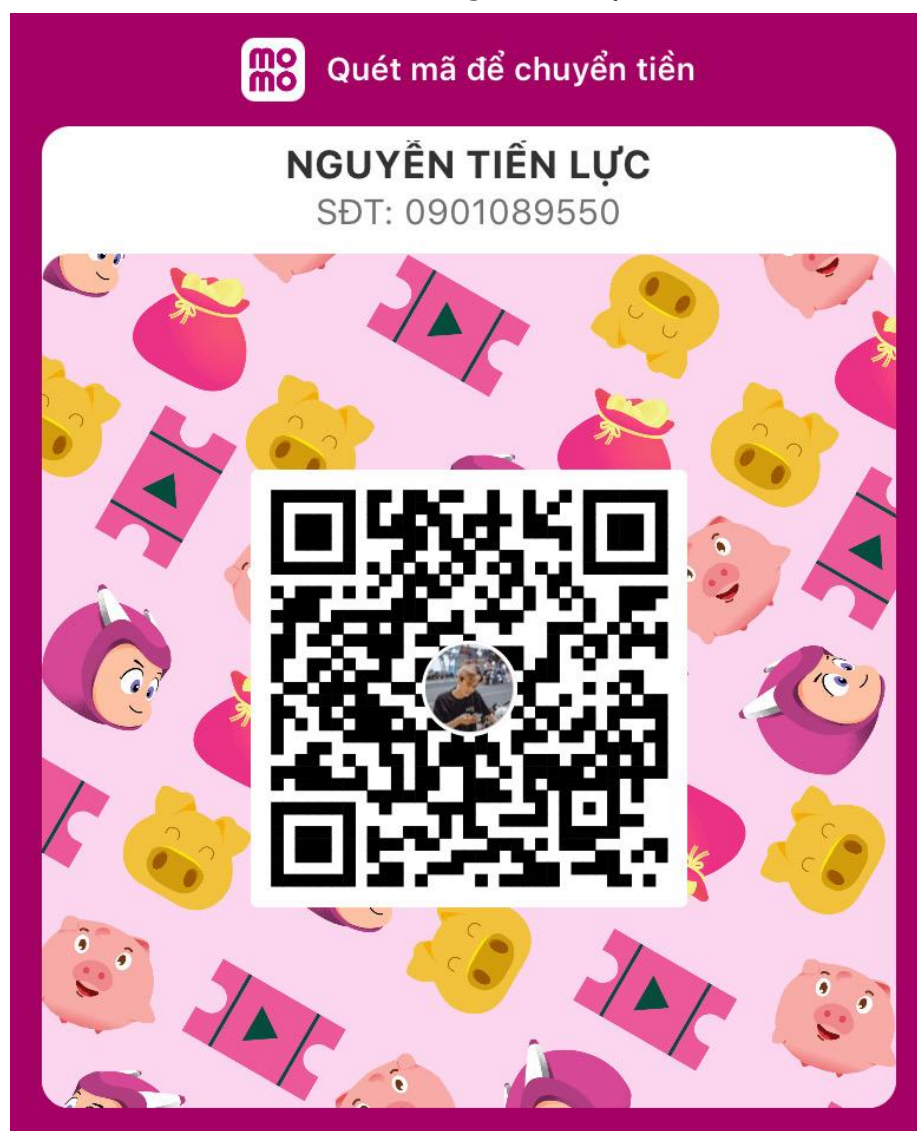
Ellen, người chỉ cần *một phiếu bầu*, đã nhận được rất nhiều phiếu bầu.

Tất cả trừ *một phiếu bầu*.

Nhiều người đã bầu cho cô ấy.

Tuy nhiên, Ellen không thể rũ bỏ cảm giác rằng thế giới đã bỏ rơi mình.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading